

Sygn. akt IV CSK 425/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko M. W. i P. Spółce Akcyjnej w W.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej W. Spółki Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej P. Spółki Akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez pozwanego – P. S.A w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 11 lutego 2013 r. skarżący uzasadnił wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Kwalifikacji takiej nie można przypisać wskazanemu przez skarżącego zagadnieniu zakresu pojęciowego szkody majątkowej w ujęciu art. 361 § 2 k.c. Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym przez Sąd Najwyższy, szkodą w najogólniejszym ujęciu jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między jego obecnym stanem majątkowym i stanem, jaki zaistniałby gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., III CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93, z dnia 3 lutego 1971 r., III CRN 450/70, OSNCP 1971, nr 11, poz. 205, z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981, nr 10, poz. 199, z dnia 13 grudnia 1988 r., I CR 280/88, „Wiadomości Ubezpieczeniowe” 1989, nr 7-8, s. 32, z dnia 19 października 2001 r., III CZP 57/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 57, z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15 i z dnia 15 października 2010 r., V CSK 78/10, nie publ.). Nie budzi wątpliwości, że szkoda majątkowa w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.

polega na stracie poniesionej przez poszkodowanego albo na pozbawieniu go korzyści, które mógłby uzyskać gdyby mu szkody nie wyrządzono, zaś stratą jest pomniejszenie majątku przez uszczuplenie aktywów albo powiększenie pasywów. Do odmiennych wniosków w tym zakresie nie prowadzi – wbrew pogładowi skarżącego - uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11, (OSNC 2012, nr 3, poz. 28).

Nie kwalifikują się także jako zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przedstawione przez skarżącego kwestie dotyczące przedawnienia roszczeń z tytułu subsydiarnej odpowiedzialności ubezpieczyciela w ramach umowy ubezpieczenia OC radcy prawnego, sformułowane w oderwaniu od motywów zaskarżonego wyroku, w których Sąd Apelacyjny uznał, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa podmiotowego, które nie korzysta z ochrony prawnej na podstawie art. 5 k.c. W sytuacji braku w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia tego przepisu, wyjaśnienie tych kwestii pozbawione jest w okolicznościach sprawy doniosłości prawnej dla rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05. OSNP 2006, nr 15 -16, poz. 243).

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, która Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.